

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **S. Ch.**, zastoupený JUDr. Janou Toušovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Randova 204, Klatovy, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, **za účasti**: Ing. N. R., zastoupená doc. JUDr. Janem Kocinou, Ph.D., advokátem se sídlem Malá 43/6, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 4. 2024, č. j. 57 A 86/2023-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalobci **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupkyně JUDr. Jany Toušové, Ph.D., advokátky se sídlem Randova 204, Klatovy, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Nýrsko (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 2. 8. 2023, č. j. MÚ/10/588/23, podle § 115 a § 129 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2023, k žádosti stavebníka dodatečně povolil stavbu „Zemědělská stavba pro uskladnění produktů rostlinné výroby“ na pozemku parc. č. XA v k. ú. L. u Ch. (dále jen „pozemek parc. č. XA“). Žalobce (dále jen „stěžovatel“) byl spoluvlastník sousedního pozemku parc. č. XB v k. ú. L. u Ch. s podílem odpovídajícím ideálním 5/6 a jako účastník řízení podal proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 10. 2023, č. j. PK-RR/4821/23, odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[2] Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou. Tvrdil v ní jeho nesprávnost a rozpor s právními předpisy. Stavební úřad měl vést řízení jednostranně a porušit svou povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tímto účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Podle stěžovatele závěry žalovaného neodpovídají výsledkům důkazního řízení. Pozemek parc. č. XA označený v rozhodnutí žalovaného jako nacházející se „v obci a katastrálním území Liščí u Chudenína“ – z důvodu neexistence takovéto obce – neexistuje. Účastníci správního řízení měla být také osoba zúčastněná na řízení, která je stále vlastníkem pozemku parc. č. XA a do jejichž práv stavba zasahuje. Rozhodnutí nemělo být v souladu s územním plánem obce Chudenín, ani neměla být respektována vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném do 31. 12. 2023.

[3] Dále se námitky stěžovatele týkaly napojení stavby na síť technické infrastruktury. Stavba se podle povolení jeví jako sklad produktů rostlinné výroby, ale podle závazného stanoviska má jít o sklad hnojiv. Také vyvstává problém s odtokovým režimem vody. Z mapových podkladů katastrálního úřadu i obsahu správního spisu je patrné, že stavbou dochází z hlediska požární bezpečnosti k přesahu na sousední pozemky a znemožňuje se jejich případná zástavba. Rozhodnutí žalovaného mělo rezignovat na skutečný stav na místě. Nesplňuje ani požadavky na vzájemné odstupy staveb. Podle stěžovatele představuje stavba významný zásah do jeho vlastnického práva, který nastane následkem rušení hlukem, zastíněním a prachem. Rušena bude pohoda bydlení. Postupem správních orgánů byla legalizována černá stavba, která vznikla na orné půdě nevyjmuté z půdního fondu. Již nyní je na pozemku parc. č. XA situována jiná černá stavba – „objekt pro myslivecké účely“, která nesplňuje požadavky právních předpisů.

[4] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem žalobu zamítl. Zdůraznil, že nebylo sporu o tom, na kterém pozemku se stavba nachází, a že stěžovatel nemohl být zkrácen na svých právech případným pochybením žalovaného, který by za účastníci řízení nepovažoval vlastníci tohoto pozemku. Nadto se krajský soud postupně zabýval jednotlivými námitkami stěžovatele, žádnou z nich však neshledal důvodnou. Podrobnější shrnutí jeho závěrů není pro účely tohoto usnesení nezbytné.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[5] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou navrhl jeho zrušení a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Do kasační stížnosti v podstatě doslovně převzal znění žaloby, včetně argumentace směřující proti rozhodnutí žalovaného, jejíž obsah je shrnutý výše (viz body 2 a 3 tohoto usnesení).

[6] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Námitky uplatněné v kasační stížnosti označil za shodné s námitkami uplatněnými v odvolání a v žalobě. V podrobnostech se odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na své vyjádření k žalobě.

[7] Osoba zúčastněná na řízení nevyužila možnosti vyjádřit se ke kasační stížnosti.

pokračování

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[9] Podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), „[k]asační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl“.

[10] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“ nebo „kasační soud“) zdůrazňuje, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož takové rozhodnutí vzešlo, domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Z toho plyne, že aby byla způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě závěry krajského soudu. Nepostačuje, aby kasační stížnost toliko doslovně opakovala žalobní námitky (např. rozsudky NSS ze dne 15. 9. 2022, č. j. 1 As 76/2022-41, bod 18, nebo ze dne 23. 6. 2023, č. j. 9 Afs 70/2023-73, bod 36). Kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s. a bude jako nepřijatelná odmítnuta podle § 104 odst. 4 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, bod 12; z dřívější judikatury např. usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS).

[11] Jak v této souvislosti rovněž uvedl Nejvyšší správní soud, „[v] kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. [...] smyslem bylo umožnit v kasačním řízení pokud možno kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehlavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádňější“ (usnesení NSS č. j. 10 As 181/2019-63, body 7 a 8). Obdobně jsou nepřijatelné kasační důvody, které směřují pouze proti postupu ve správním řízení či výlučně proti rozhodnutí žalovaného (srov. rozsudek NSS č. j. 9 Afs 70/2023-73, bod 38).

[12] Uvedený výklad důvodu nepřijatelnosti kasační stížnosti není jen součástí ustálené judikatury kasačního soudu, nýbrž jej stvrdil také Ústavní soud, který v něm samotném neshledal porušení základního práva na soudní ochranu zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (z nedávné doby srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 5. 2024, sp. zn. IV. ÚS 623/23, bod 17, jakož i v něm odkazovaná usnesení).

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti doslovně opakuje argumentaci o nesprávném posouzení věci žalovaným a stavebním úřadem a bez dalšího přebírá žalobní námitky. Nejvyšší správní soud shledal úplnou shodu textu kasační stížnosti se žalobou u většiny kasačních námitky, konkrétně u těch, jež se týkaly existence pozemku parc. č. XA, účastenství ve správním řízení, rozporu s územním plánem, odstupů stavby od hranic okolních pozemků, napojení na technickou infrastrukturu, imisí, přesahujícího požárně nebezpečného prostoru, existence černé stavby a vyjmutí orné půdy ze zemědělského půdního fondu.

[14] V částech kasační stížnosti, které jsou svou formulací odlišné od žaloby, stěžovatel nevznáší žádné konkrétní námitky proti napadenému rozsudku krajského soudu. Pouze obecně shrnuje, že krajský soud nedostatečně a nesprávně zhodnotil skutkový stav, což však dovozuje pouze z toho, že samotné správní řízení bylo provedeno nezákonným způsobem. Stěžovatel dokládá fotografie, které mají svědčit o aktivitě stavebníka a o tom, že nejde o stavbu snadno odstranitelnou a souladnou s územním plánem. Má z nich být seznatelná i jiná sousedící černá stavba, která nebyla předmětem správního řízení. Stěžovatel také přiložil stížnost na nečinnost žalovaného. Ani v souvislosti s těmito přiloženými dokumenty však neformuloval žádnou konkrétní námitku proti rozsudku krajského soudu. V závěru kasační stížnosti stěžovatel konstatoval, že popsanými námitkami se nezabýval žalovaný ani krajský soud. Toto zcela obecné tvrzení nelze považovat za samostatnou přípustnou kasační námitku.

[15] Nejvyšší správní soud nevyzýval stěžovatele k doplnění kasační stížnosti o další kasační námitky. Nešlo totiž o vadu kasační stížnosti ve smyslu § 106 odst. 3 a § 109 odst. 1 s. ř. s. Takovýto postup by byl namístě jen v situaci, kdy by kasační stížnost neobsahovala vůbec žádnou argumentaci (ani pokus o ni), není však určen k tomu, aby kasační soud upozorňoval stěžovatele, jenž je zastoupen advokátem, na smysl kasační stížnosti a nabádal jej k vylepšení jeho argumentace (srov. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2022, č. j. 2 Afs 115/2020-42, bod 19).

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., Nejvyšší správní soud ji podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl jako nepřípustnou z důvodu podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., který stanoví, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Právo na náhradu nákladů řízení nemá podle § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. ani osoba zúčastněná na řízení, neboť jí nevznikly žádné náklady v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem.

[18] Podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu zaplacený soudní poplatek. Stěžovatel zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč (položka č. 19 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích). Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost, pročež rozhodl o vrácení soudního poplatku v plné výši. Podle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích soud vrátí již zaplacený poplatek ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým o vrácení rozhodl.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2024

pokračování

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu